

Πρότυπα και άνθρωποι

Το 1998 στο κάτω Φλαμπούρι, στην «Κλασσική». Ο γιος μου Ρένος είναι 9 χρονών και πανευτυχής που σκαρφαλώνει με τον μπαμπά του. Η διαδρομή που τότε δεν διέθετε πλακέτες αλλά μόνο παλιά καρφιά, μία πραγματικά κλασσική, συντηρήθηκε λίγο αργότερα με αρκετές αμφιβολίες ως προς το πώς, πού και τι.

του Τζώρτζη Μηλιά*

Κουβεντιάζοντας πρόσφατα με φίλους αναρριχητές για αναρρίχηση και για ένα κείμενο περί προτύπων διάνοιξης και συντήρησης διαδρομών που συζητιέται τελευταία στο χώρο μας, σε φάση προσωπικού προβληματισμού ανέτρεξα στο αναρριχητικό μου αρχείο. Ένα αρχείο σε μορφή excel όπου είναι καταγραμμένες όλες οι διαδρομές που έχω κάνει. Ημ/νίες, ονόματα διαδρομών, δυσκολίες, σχοινοσύντροφοι και παρατηρήσεις, από το 1987 μέχρι σήμερα. Αν και αρχικά έψαχνα συγκεκριμένα στοιχεία, κατέληξα να χαζεύω τον κατάλογο και αναπολώντας το παρελθόν, να φέρνω στο μυαλό μου φίλους που έχω καιρό να δω και χαριτωμένες αφελείς φάσεις που τώρα με κάνουν να γελάω. Ήταν αδύνατον να μην κάνω συγκρίσεις με το τώρα, με τους καυγάδες στην αναρριχητική μας κοινότητα, με τις κόντρες μας και με τις γκρίνες μας. Όλα είναι τόσο παρόμοια! Ο φόβος μην τρυπήσουμε και χαλάσουμε τα βράχια, μην εκφυλίσουμε τις αναρριχητικές αξίες, η ανησυχία στο να μην ταράξουμε την τόσο ευαίσθητη αναρριχητική δεοντολογία. Θυμάμαι κουβέντες με πάθος περί ασφάλειας στα γραφεία του Ορειβατικού με τον Τιτόπουλο, τον Μπακάλη, το Θεοδωρόπουλο και τον Αλιγιάννη σε μία εποχή που στην Ελλάδα υπήρχε ένα μόνο τρυπάνι, σε μία εποχή που τα γκολό έμπαιναν με πολύ φειδώ όχι μόνο για λόγους δεοντολογίας αλλά και για καθαρά πρακτικούς λόγους: Μια πλακέτα ήθελε για να μπει με χρήση καλεμιού και σφυριού σχεδόν μισή κοπιαστική ώρα!

Χαμογελώντας συνεχίζω να διαβάζω το αρχείο μου και θυμάμαι την κάθε τέτοια κοπιαστική πλακέτα που τοποθετήσα μέχρι που φθάνω 17 χρόνια πίσω, στα 1998, σε μία διαδρομή που τότε δεν είχε πλακέτες, μία διαδρομή που είχα

κάνει με σχοινοσύντροφο το γιο μου Ρένο στην Πάρνηθα στο κάτω Φλαμπούρι. Ο Ρένος ήταν τότε εννιάμισι ετών και η διαδρομή η περίφημη και υπέροχη "Κλασσική".

Οι αναμνήσεις μου αυτές είναι διαφορετικές, ο προβληματισμός για το περίφημο πρότυπο διάνοιξης διαδρομών υποχωρεί και δίνει τη θέση του σε τελειώς διαφορετικά συναισθήματα. Είμαι μπαμπάς. Το πρότυπο είμαι εγώ, θέλω να δείξω στο γιο μου αυτά που μου αρέσουν, θέλω να ζήσουμε μαζί έντονες στιγμές που θα μας δέσουν και ταυτόχρονα θα του περάσουν μηνύματα, τα δικά μου τα μη-

νύματα, όποια και αν είναι αυτά, σωστά ή λανθασμένα. Άλλωστε ως μπαμπάς στα μάτια του εννιάχρονου γιου μου, είμαι ακόμη λίγο-πολύ τέλειος!

Θυμάμαι το αρχικό περπάτημα στο κακοτράχαλο μονοπάτι τη χαρά του Ρένου στη βάση της διαδρομής, τη χαρά τη δική μου όταν συναντάμε στο πεδίο άλλη μία σχοινοσυντροφία στην οποία συμμετέχει και ένας μαθητής μου από το σχολείο, μαθητής στη χημεία αλλά και στην αναρρίχηση. Ο Χρήστος Τσοτούτσις το 1998 είναι μόλις 15 ετών, είναι όμως ήδη εξαιρετικά ικανός και σοβαρός σε σχέση με

Ο Ρένος φθάνει στο ρελέ και μου φωνάζει ότι τραβά υπερβολικά σφιχτά τα σχοινιά και τον εμποδίζει να σκαρφαλώσει σωστά και να βγάλει με άνεση τις ασφάλειες. "Αμάν βρε μπαμπά!"

Ο Χρήστος Τσούτσιας, αγαπημένος μου μαθητής, γνωστός σήμερα για τη δράση του ως αναρριχητής, ορειβάτης, σκιέρ και δημιουργός ορειβατικών ταινιών, τότε ήταν μόλις δεκαπέντε ετών. Οδήγησε τη διαδρομή εξ ολοκλήρου ακριβώς από πίσω μας έχοντας την ευθύνη της σχοινοσυντροφιάς του (που αποτελούνταν από ενήλικες), με σοβαρότητα και υπευθυνότητα. Ήταν η πρώτη του βουνίσια διαδρομή.

σιδήποτε έχει σχέση με το βουνό και το βράχο. Έτσι, με το Ρένο σχοινοσύντροφο και τον Τσούτσια να μας ακολουθεί οδηγώντας τη διαδρομή ακριβώς από πίσω μας, νοιώθω περήφανος για το Χρήστο και ήσυχος για το Ρένο. Αν ο Ρένος τρομάξει ενώ εγώ σκαρφαλώνω προς το επόμενο ρελέ ή απλά είμαι μία σχοινιά πιο πάνω, όταν δεν θα μπορεί να με δει και δεν θα με ακούει καθαρά, θα έχει πού να απευθυνθεί.

Πράγματι, έτσι και έγινε. Το σχέδιό μου σύμφωνα με το οποίο ο Ρένος θα με ασφάλιζε με γκρι-γκρι σε ένα μονό σχοινί και εγώ απλά θα έσερνα μαζί μου ένα δεύτερο σχοινί που το είχαμε ανάγκη για τα ραπέλ, πήγε καλά. Ο Ρένος δεν φοβήθηκε, έβγαζε με άνεση τα καρυδάκια και τα φρεντς με τα οποία ασφάλιζα τη διαδρομή και ανέβαινε γρήγορα. Σε μία φάση μάλιστα και ενώ εγώ τραβούσα υπερβολικά δυνατά το σχοινί ασφαλιζοντάς τον από πάνω μου την είπε, "αμάν ρε μπαμπά, μην τραβάς έτσι, πώς θα τις βγάλω τις ασφάλειες". Η διαδρομή τότε δεν είχε πλακέτες, ούτε καν στα ρελέ. Η επανάληψη γινόταν με φυσικές ασφάλειες και κάποια μόνιμα παλιά σκουριασμένα καρφιά. Ήταν μία σοβαρή διαδρομή. Σήμερα τα πράγματα είναι διαφορετικά. Στη θέση των καρφιών έχουν μπει πλακέτες και προφανώς η διαδρομή είναι πιο ασφαλής, είναι όπως πρέπει, συντηρημένη σωστά. Και...πάμε πάλι στον αρχικό μου προβληματισμό. Αυτό το "σωστά" είναι σωστό ή όχι; Η σκέψη μου γυρνάει πάλι στο πρότυπο διάνοιξης και συντήρησης αναρριχητικών διαδρομών, σε ένα αστειάκι που έγινε μέσω facebook για δήθεν πρόσθεση βυσμάτων σε μία διαδρομή του Τιτόπουλου στον Κούβελο, για διαφωνίες και διαφορετικές απόψεις, για κόντρες και ιδεολογία. Ναι, τίποτε δεν έχει αλλάξει, γυρνάω στο τότε Φλαμπούρι, στην τότε "Κλασική". Ψάχνω στο άλμπουμ με τις οικογενειακές φωτογραφίες και βρίσκω το Ρένο και εμένα την ημέρα εκείνη, ο Ρένος είναι παιδάκι, εγώ νέος. Τότε δεν είχαμε ακόμη ψηφιακές μηχανές, οι φωτογραφίες της διαδρομής είναι τυπωμένες και τοποθετημένες προσεκτικά σε ένα από τα οικογενειακά άλμπουμ, μία από αυτές μάλιστα την έχουμε κορνιζάρει. Ο Ρένος γελαστός ενώ σκαρφαλώνει. Η ανάμνηση είναι έντονη, θυμάμαι το τέλος της διαδρομής και τα ραπέλ που ακολούθησαν και με πιάνουν τα γέλια. Πριν κάνω ραπέλ ετοίμαζα τα σχοινιά του Ρένου έτσι που, μόνος του στο ρελέ, να μην χρειαστεί να κάνει οποιαδήποτε ενέργεια. Απλά, να βγει από το ρελέ και να κρεμαστεί στο σχοινί. Πάνω στο άγχος μου όμως, φαίνεται ότι του είχα σφίξει υπερβολικά τον αυτοσφιγγόμενο κόμπο, απαραίτητο για την ασφάλειά του. Ως αποτέλεσμα τα σχοινιά δεν γλιστρούσαν και ο Ρένος κατέβαινε με κόπο μέτρο-μέτρο.

"Μπαμπά είσαι εκνευριστικός" μου είπε όταν έφθασε κάτω.

* Ο Τζώρτζης Μηλιάς είναι εκπαιδευτικός (χημικός), προπονητής ορειβασίας, οδηγός βουνού και ένας από τους δημιουργούς της MILIAS CAMPS, μίας εταιρίας που σχεδιάζει και πραγματοποιεί προγράμματα και δραστηριότητες στη φύση για παιδιά και νέους (τηλ/φαξ: 210 6015601, www.miliascamps.gr). Κείμενά του αλλά και κείμενα μαθητών, φοιτητών, γονιών και εκπαιδευτικών που αγαπούν τα σπορ στη φύση μπορείτε να βρείτε στο ηλεκτρονικό περιοδικό "www.milioraida.gr"

Καλοκαιρινά Camps
για παιδιά και νέους 7 - 15 και 13 - 18 ετών

Ελάτε μαζί μας!

θα περπατήσουμε, θα σκαρφαλώσουμε, θα κατασκηνώσουμε, θα κάνουμε ποδήλατο, κανιόκ και ράφτινγκ. Πάντα με μέγιστη ασφαλεία και κόποι, χάρη στους συνεργάτες μας που είναι εκπαιδευτικοί και ειδικοί των σπορ στη φύση.

Πρόγραμμα Καλοκαίρι 2015

► Multi-sports camp στον Γαβιότοπο στα MILIAS CAMPS VILLAGE για παιδιά 7 έως 15 ετών 15-20/6, 22-20/6, 26/6-07, 6-10/7, 13-20/7, 20-27/7 (για λεπτομέρειες δείτε Διατάξεις).

► Multi-sports camp σε Ετήλιο και Πατινάδο για παιδιά 7 έως 15 ετών 22-28/6, 26/6-07, 6-10/7 (για λεπτομέρειες δείτε Διατάξεις).

► Ορειβασία σε Γκιώνα, Βαρδάρια και Ολίμπιο για παιδιά και νέους 13-18 ετών 13-20/7 και 20-27/7.

► Σπεleo for beginners σκέπη, σχεδιασμένη για παιδιά και νέους από το εβδομαδιαίο αλλά και 5ήμερο 13-18 ετών με στόχο τη γνωριμία με την Ελλάδα μέσα από τα σπορ (29/6-07 και 13-27/7).

Επικοινωνήστε μαζί μας ή μπείτε στο site μας για λεπτομέρειες. Σας περιμένουμε!

Α. Μεσαγγίων & Χαλκιδερίου 1 • 15343 πλατεία Αγ. Παρασκευής
Τηλ : 210 6015601, 6932 246932 • Fax : 210 6015601
e-mail: milias@otenet.gr • site: www.miliascamps.gr